

\*

— Дѣдо попе, дѣдо попе!

Две момченца крещѣха подѣ прозорцитѣ на свещеника и на прѣсти се повдигаха да надзѣрнатѣ въ стаята.

Попѣ Иванчо подаде глава изѣ прозореца.

— Какво е то, бре!

— Кжде си, бе, — сопна му се едното хлапе, — отѣ цѣлѣ часѣ те викаме.

Попѣ Иванчо бѣше приятелѣ на децата и тѣ имаха право да се дѣржатѣ съ него както помежду си.

— Бре, — засмѣ се той. — Я ела ме набий. дето не съмѣ ти се обадилѣ! Магаре такова! . . .

— Дѣдо попе, — прекжсна го другото момче, — ти не знаешѣ какво става. Иди при конака да видишѣ. Ще си умрешѣ отѣ смѣхѣ. И Мелишѣ паша е тамѣ. . . Иди да видишѣ, иди!

— Ами що сте дошли менѣ да викате? — зачуди се попѣ Иванчо.

Децата го загледаха смутени. Тѣ мислѣха, че ще го зарадватѣ. Щомѣ на тѣхѣ имѣ се видѣ инресно това зрелище, предположиха че и него ще го интересува.

— Азѣ казахѣ, — несмѣло започна едното момче, — защото... ти нали мразишѣ турцитѣ?

— Кой ти рече? — запита свещеникѣтѣ, но погледѣтѣ му бѣше мекѣ и ласкавѣ.

— Ами ако не ги мразишѣ, защо викашѣ че чорбаджи Йорданѣ билѣ вали-паша на нашитѣ момчета, а?

— Ехѣ вие, калпазани, — размѣ се попѣ Иванчо, — да се махате отѣ тука, че като излѣза..